

Prologue

[หลักสำคัญในการค้าอาวุธคือ
อย่าถูกฆ่าด้วยสินค้าของตัวเอง]

ลมเย็นแผ่กลิ่นอายเค็มๆ พัดผ่านผิวน้ำสีน้ำเงินเข้มเข้ามา
ปะทะปอยผมที่ปรกหน้าผากของชายหนุ่ม

เงินฉางอันพันควั่นสีขาวย่นออกจากปาก ก่อนจะถูกลมทะเล
พัดจางหายไปไม่เหลือร่องรอย

เขาใช้ปลายนิ้วที่ตีบชிகาร์ปิดผมที่ตกลงมาปรกหน้าผาก
ชายหนุ่มนั่งมองภาพทะเลและท้องฟ้าอยู่ที่ระเบียงอย่างเงียบสงบ
แสงอาทิตย์เจิดจ้าส่องสะท้อนลงบนผืนทะเลสีเข้ม จนเป็นประกาย
เส้นสีทองระยิบ

สวยงามมากจริงๆ

เงินฉางอันเคยจินตนาการไว้ว่าอยากใช้ชีวิตหลังปลดเกษียณ
แบบนี้ เพียงแต่ตัวเขาที่อยู่ในจินตนาการควรมีผมสีขาว ไม่ใช่ตอน

ที่ยังอายุไม่ถึงสี่สิบปีแบบนี้

อีกทั้งต้องไม่มีไช่ยาวมาคล้องทั้งมือและเท้าไว้ด้วย

ไกลออกไป มีเครื่องบินทะเลลำหนึ่งค่อย ๆ ปรากฏขึ้น เงิน-
ฉางอันรู้ว่าคนที่อยู่ในเครื่องบินลำนั้นคือใคร

ชายหนุ่มผู้ที่เขารับมาเลี้ยงเมื่อสิบปีก่อน

ชายหนุ่มผู้สืบทอดที่เขาเชื่อใจและมอบทุกอย่างให้

ชายหนุ่มผู้ที่ใช้ข้อหาทรยศหักหลังเอาเขามาก็กั๊กไว้บนเกาะ
เล็ก ๆ แห่งนี้

ชายหนุ่มผู้ที่มีหน้าตาเหมือนเงินฉางเล่า น้องชายของเขาที่
เสียชีวิตไปเมื่อสิบปีก่อน

ฉางเล่า...

ทุกครั้งที่เขาคิดถึงเงินฉางเล่า หัวใจก็จะรู้สึกเจ็บปวดขึ้นมา
อย่างไม่สามารถควบคุมได้

เขาเคยรับปากกับพ่อแม่ที่จากโลกนี้ไปว่าจะดูแลเงินฉางเล่า
ผู้เป็นน้องชายและญาติเพียงคนเดียวของเขาให้ดี

ทุกอย่างที่เขาทำ เพียงเพื่อให้น้องชายได้มีความเป็นอยู่ที่ดีขึ้น

ทว่าสุดท้าย ฉางเล่ากลับเอาตัวมาขวาง รับกระสุนที่เขาเพิ่ง
ชายออกไปแทน

มันน่าตลกมากใช่ไหมล่ะ

ทุกครั้งที่คิดถึงเรื่องนี้ เงินฉางอันก็อดระเปิดหัวเราะออกมา
ไม่ได้

ที่น่าขำมากกว่านั้นก็คือ สิ่งนี้น้องชายที่เขารักและหวงแหน
บอกกับเขาก่อนตาย

[พี๋ครับ ผมรักพี๋ ขอโทษนะครับ ผมรักพี๋...]

ทั้ง ๆ ที่เขาต่างหากที่เป็นฝ่ายควรจะ ‘ขอโทษ’

ทั้ง ๆ ที่เงินฉางเล่อต้องติดเหล้าติดยา ก็เพื่อพยายามควบคุมความรักบิดเบี้ยวที่มีต่อพี่ชายแท้ ๆ ของตัวเอง

ทั้ง ๆ ที่บอกว่ารักน้องชายนักหนา แต่กลับไม่เคยรู้ว่าน้องชายกำลังคิดอะไรอยู่

พวกเขาพูดถูกแล้ว เงินฉางอัน นายมันเป็นปีศาจร้ายไร้หัวใจ ความอ่อนโยนมีเมตตาเป็นเพียงหน้ากากจอมปลอมที่ใช้ปลอบใจตัวเองเท่านั้น นายมันไม่เคยรักใคร เป็นแค่มารร้ายที่จิตใจคับแคบเห็นแก่ตัว

ตอนแรกเป็นถึงผู้กุมอำนาจค้าอาวุธ แต่ตอนนี้กลับถูกกักขังอยู่บนเกาะเล็ก ๆ ถูกผู้สืบทอดที่ตนเชื่อใจที่สุดปั่นหัวไม่ต่างจากผู้หญิงคนหนึ่ง

จุดจบที่พ่ายแพ้อย่างยับเยินนี้ก็คงจะสาสมกับเขาแล้ว

เงินฉางอันโยนชิการ์ที่สูบไปแค่ครึ่งมวนลงพื้น แล้วลุกจากเก้าอี้โยก เกิดเสียงกระทบกันของโซ่ที่มีมือและเท้า

เขานอนคว่ำหน้าอยู่บนระเบียง เครื่องบินทะเลลำนั้นจอดสนิทที่ชายทะเลแล้ว พอชายหนุ่มหน้าตาหล่อเหลาคนหนึ่งเดินลงมา เห็นใบหน้าคุ้นตานั้น เงินฉางอันก็อดคิดไม่ได้ว่าสิบปีก่อนตัวเองตาบอดหรือเปล่าที่คิดว่าหมอนั้นหน้าตาเหมือนฉางเล่อ

แม้จะอยู่ห่างออกไปค่อนข้างไกล แต่เงินฉางอันกลับเห็นประกายไฟในแววตาของอีกฝ่ายที่มองมาทางเขาอย่างชัดเจน

แววตาที่คุ้นเคย ดวงตาที่เขาเคยเห็นจากฉางเล่อ เพียงแค่น้องชายผู้ชั่วร้ายของเขามักจะก้มหน้า ไม่กล้ามองสบตาเขา

ไม่เหมือนเด็กเลวณั้ที่ตลอดสิบปีมานี้เก็บซ่อนทุกอย่างใต้มิดชิด กระทั่งล้มเขาได้ ถอดเสื้อผ้าของเขาจนเปลือยเปล่าแล้วถึงได้

เผยแววตาที่เต็มไปด้วยความปรารถนาจะกลืนกินเขา

นอกจากจะล่ามโซ่ที่แขนและขาเพราะกลัวเขาหนี นอกจากนี้จะคอยวนเวียนกับตัวเขาแทบทุกคำคืน ที่เหลือนอกนั้นเด็กเลวนั้นก็ดีกับเขามาก

แต่จะดีแบบนี้ไปถึงเมื่อไหร่กันล่ะ ตอนนี้นี้เด็กนั้นกำลังหลงเขา หัวปักหัวปำ รอให้เปื้อ รอให้เขาอายุมากกว่านี้ เขาก็คงกลายเป็นเหมือนหมาแก่ที่ถูกเล่นจนเปื้อแล้ว

เงินฉางอันนอนอยู่บนระเบียบ เขายิ้มพลางโบกมือให้ชายหนุ่มที่กำลังเดินเข้ามา เขาพอใจที่ได้เห็นความยินดีระคนแปลกใจบนใบหน้าของอีกฝ่าย

ถ้าจำไม่ผิด ตั้งแต่ถูกกักขังไว้ นี่เป็นครั้งแรกที่เขายิ้มให้เด็กนั้น ดีใจใช่ไหมล่ะ ดีใจให้เต็มที่ก็แล้วกัน

เงินฉางอันยิ้มกว้างขึ้นเรื่อย ๆ ในขณะที่ก้มลงเอาปืนใต้เก้าอี้ขึ้นมาจ่อขมับตัวเอง

“ฉางเล่อ พี่จะไปอยู่กับนายแล้ว”

ในวินาทีที่เหนี่ยวไกปืน เงินฉางอันก็ยังได้ยินเสียงตะโกนลั่นของเด็กนั้นอย่างชัดเจน

“อา! อย่าตายนะครับ!”

นี่มันเสียงบ้าอะไรเนี่ย เขาลั่นไกยิงตัวตายไปแล้วแท้ ๆ

“อา! อย่าคิดสั้นนะครับ รีบตื่นขึ้นมาเถอะ!”

น่า! รั้า! คาญ!

เงินฉางอันลืมตาขึ้นฟาดมือใส่คนตรงหน้าที่ร้องให้ไม่ยอมหยุด “อะอะอะไรนักหนา หุบปากเลย!”

Chapter 1

เกิดใหม่ในสภาพย่าแย่

ฆ่าตัวตายครั้งแรกแต่กลับไม่ตาย ถ้ามีครั้งที่สองอีก คงถือว่าเป็นเรื่องโง่เขลาที่สุด

อย่างน้อยสำหรับเงินฉางอันแล้ว เขาก็คงไม่ใช่ปีนจ่อขมับตัวเองอีกครั้งเป็นแน่

ในเมื่อไม่ตายแล้ว ก็ใช้ชีวิตต่อไปละกัน เพียงแต่สถานการณ์ของเขาในตอนนั้นก็ไม่ได้ดีไปกว่าตายตกนรกสักเท่าไร

เงินฉางอันในชุดผู้ป่วยของโรงพยาบาลยื่นหลังตาอยู่หน้ากระจก จับขอบอ่างล้างหน้าเอาไว้แน่น เขาไม่เคยคิดเลยว่าเรื่องเกิดใหม่ ทะลุมิติ หรือเรื่องบ้าบออะไรนี่จะเกิดขึ้นกับตัวเอง

แล้วทำไมต้องให้เขามาเกิดใหม่ในร่างนี้ด้วย

เงินฉางอันขมความรู้สึกอยากฆ่าคนเอาไว้แล้วค่อย ๆ สิ้นตาคืน ตั้งใจจ้องคนในกระจกที่กำลังจ้องเขากลับมาเช่นกัน

ตัวอ้วนหนัก 80 กิโลกรัม อย่างกับตือโป๊ยก่ายที่ใช้กบเท้าเดิน!

ฟันหน้าสองซี่ใหญ่จนเกินหน้าเกินตา ฟันบนก็เหมือนพร้อม

ออกบुकตะลุ่ยโจมตีข้าศึกในสนามรบได้ทุกเมื่อ

ถ้าตอนนี้เขาทำแวนสายตาสั้นที่ใส่อยู่หล่นหาย คงไม่สามารถแยกคนแยกสัตว์ในระยะห้าเมตรได้แน่ ๆ

“แม่งเอ๊ย!”

เงินฉางอันไม่ใช่คนชอบพูดคำหยาบ แต่ตอนนี้มีแค่คำนี้เท่านั้นที่จะบรรยายความรู้สึกอันย่ำแย่ของเขาได้ เขามองภาพสะท้อนที่ไม่คุ้นตาของตัวเองในกระจกแล้วอดยิ้มเจื่อนไม่ได้

นี่ถือว่าเป็นการลงโทษจากพระเจ้าใช่ไหมนะ

“อาเงิน ไม่ใช่ไรใช่ไหมครับ” ชายหนุ่มสวมแว่นตาคคนหนึ่งรีบวิ่งเข้ามา ใบหน้าชาวสะอาดยังปรากฏรอยนิ้วมือทั้งห้าอย่างเลื่อนราง

เงินฉางอันปรายตามองชายหนุ่มที่อยู่ข้าง ๆ ดวงตาสีนิลคู่นั้นทำให้เขานึกถึงน้องชาย เหมือนผ้าขาว เหมือนน้ำบริสุทธิ์ใสสะอาดจนเขาไม่กล้าเข้าใกล้

“คุณหมอลให้อานอนนิ่ง ๆ ห้ามขยับนะครับ” ชายหนุ่มท่าทางเหมือนหนอนหนังสือช่วยพยุงเงินฉางอันกลับห้องพักอย่างช้า ๆ

พอได้ยินเพียงเสียงผู้ป่วย เงินฉางอันก็กวาดตามองไปรอบ ๆ ห้องพัก ไม่มีโทรทัศน์ ไม่มีตู้เย็น ทั้งสองแอดอัดอยู่ในห้องเล็ก ๆ เขาเกือบลืมนไปแล้วว่าห้องพักในโรงพยาบาลธรรมดาเป็นอย่างไร

กลิ่นฉุนของโรงพยาบาลทำให้เงินฉางอันคลื่นไส้ เขาหันมองชายหนุ่มข้างตัวที่เอาน้ำให้เขา และปอกแอปเปิ้ลให้ด้วย

เมื่อเห็นว่าเขามองตัวเองอยู่ ชายหนุ่มก็ยื่นแอปเปิ้ลที่ปอกเปลือกและหั่นเรียบร้อยแล้วให้ พร้อมกับพูดปลอบใจ “บ้านนะสร้างใหม่ได้ เงินก็ค่อย ๆ หาใหม่ได้นะครับ อาเพิ่งอายุสามสิบกว่า ยังมีโอกาสอีกเยอะ”

“ดูผู้พันแซนเดอร์สสิครับ กว่า จะสร้างเคเอฟซีได้อย่างทุกวัน
นี่ก็ตอนอายุ 66 ของจีนเราก็มีชีอยู่जू ถึงจะเคยล้มละลาย แต่ก็ยัง
ตั้งตัวได้ คุณอาต้องกลับมามีหน้ามีตาอีกครั้งได้แน่ๆ”

เงินฉางอันค่อยๆ หลับตาลง เมื่อเห็นอีกฝ่ายพูดจ้อไม่ยอม
หยุด เขาต้องจัดระเบียบความคิดของตัวเองเสียหน่อย

ตอนนี้เขาเป็นคนที่กริดข้อมือฆ่าตัวตายเพราะล้มละลายจาก
การทำธุรกิจ คนคนนี้มีแค่เดียวกันกับเขา ชื่อก็คล้ายกันมาก เพียง
แต่ไม่มีคำว่า ‘ฉาง’ อยู่ตรงกลาง

เงินอัน อายุ 32 ปี ถือว่ายังหนุ่มอยู่

ถ้าไม่รวมรูปลักษณะภายนอกที่น่ากลัว ทั้งความอ้วน ความสูง
สายตาสั้น ฟันเหยิน อายุ 32 ปีก็ถือว่าอยู่ในช่วงรุ่งเรืองของชายหนุ่ม
พอดี และตอนที่เขาฆ่าตัวตาย เขาในฐานะของเงินฉางอันก็อายุ
40 กว่าแล้ว

คิดคำนวณดูแล้ว ก็พอจะฟันคิดว่าไม่แยอะไรนักได้อยู่

เงินอันได้แต่ปลอบใจตัวเองแบบนั้น

“นายชื่ออะไร” เงินอันเอ่ยปากถาม ถึงรูปลักษณะภายนอก
จะไม่ค่อยน่ามอง แต่น้ำเสียงกลับน่าฟัง

ชายหนุ่มที่ปกแอบเป็ลอยู่แทบสลัก เขาเบิกตากว้างจ้อง
คนที่อยู่บนเตียง แล้วร้องออกมาด้วยความกระวนกระวาย

“อา! ผมเงินหยางไงครับ! อาจำผมไม่ได้เหรอ”

Chapter 2

ออกจากโรงพยาบาล

เงินหยางเป็นหลานชายของเงินอัน เขาสอบเข้ามหาวิทยาลัยเชียงใหม่ได้เมื่อปีที่แล้ว ส่วนเงินอันก็ทำธุรกิจอยู่เชียงใหม่ มีเงินเก็บสะสมอยู่บ้าง จึงถือโอกาสดูแลหลานชายด้วย

อายุ 30 กว่า แต่ยังตั้งตัวไม่ได้ ไม่มีแม่แต่แฟนสักคน นั่นเพราะแท้จริงแล้วเงินอันเป็นเกย์

ก่อนหน้านี้เคยคบหากับเด็กหนุ่มคนหนึ่ง แต่สุดท้ายฝ่ายนั้นกลับร่วมมือกับคนอื่นมาหลอกเขา บริษัทถูกปิด คุกหาสน์ถูกตรวจสอบและอายัด เงินอันที่ไม่มีกิจการและความรักก็พบอุปสรรคจึงเลือกจะฆ่าตัวตาย โชคดีที่เงินหยางไปเจอและพาส่งโรงพยาบาลได้ทันเวลา

ช่วยชีวิตไว้ได้ แต่กลับความจำเสื่อมเสียอย่างนั้น

เงินหยางบอกว่าถือเป็นเรื่องดี ลืมเรื่องแย่ๆ ในอดีตแล้ว ก็จะได้ใช้ชีวิตต่อไปได้ดีกว่าเดิม อันที่จริงเขาไม่รู้ว่าเงินอันอาชของเขากลายเป็นอีกคนไปแล้ว

เงินอันทนกลั่นโรงพยาบาลไม่ได้เลยจริง ๆ ในเมื่อไม่มีอะไรร้ายแรงแล้ว จึงออกจากโรงพยาบาลได้

หลังจากเงินหยางช่วยทำเรื่องออกจากโรงพยาบาลให้เงินอันกับ ‘หลานชาย’ ก็ออกจากโรงพยาบาลไปด้วยกัน วินาทีที่ก้าวออกไป แสงแดดสบาย ๆ ที่สาดส่องลงมาก็ทำให้เงินอันต้องหรีดตาลง

เขาแอบปนกับตัวเองว่าแสงแดดบนเกาะเล็ก ๆ นั้นสวยกว่าที่เซี่ยงไฮ้เยอะเลย แต่สำหรับคนที่มีอิสระแล้ว ต่อให้อากาศไม่ค่อยดี ก็ยังทำให้รู้สึกสบายใจอยู่ดี

“ช่วงนี้อาไปอยู่กับผมก่อนนะครับ บ้านผมอาจไม่ใหญ่เท่าไหนนัก แต่อดทนหน่อยนะครับ เตี่ยรขอให้ทางโรงพยาบาลตรวจเรื่องความจำเป็นของอาเสรีจ รักษาจนหายดีแล้ว ผมจะส่งอากลับไปพักที่บ้านเกิดสักระยะยะ”

เงินหยางเป็นคนตัวสูงมาก ประเมินจากสายตาแล้วน่าจะมากกว่า 185 ใส่แว่นตากรอบดำ แต่งตัวด้วยเสื้อยืดกางเกงยีนแบบง่าย ๆ เหมือนนักศึกษามหาวิทยาลัยทั่วไป

ถึงแม้จะไม่ได้เซตผม แต่ด้วยประสบการณ์การมองคนมานับไม่ถ้วนของเงินอัน เขาดูออกว่าเด็กคนนี้หน้าตาใช้ได้ เป็นอาหลานกันแท้ ๆ แต่ทำไมเขาถึงได้หน้าตาแบบนี้ล่ะ

เงินอันใส่ผ้าปิดปาก ถึงจะเพ็งออกจากโรงพยาบาล แต่เขาก็คิดไว้แล้วว่า จะกลับเข้าโรงพยาบาลไปจัดการฟันเหยินน่าเกลียดนี้ให้ได้

ถ้าจะต้องใช้ชีวิตในตัวตนและร่างกายนี้ต่อไป เขาก็ต้องปรับเปลี่ยนทุกอย่างให้เป็นไปตามที่ตัวเองต้องการ เงินคนก่อนหน้าซึ่งเป็นผู้มีอำนาจและอิทธิพลไม่สามารถทนใช้ชีวิตในร่างกายที่

น่าเกลียดแบบนี้ได้จริง ๆ

เมื่อก่อน ทุกครั้งที่เจอจารุกรกิจหรือมีการประชุม ไม่ว่าจะในบรรดาขุนศึกพุงพลั้ยหรือในธุรกิจค้าอาวุธ เงินขางอันก็เป็นเหมือนหงส์ในฝูงกามาตลอด ชายหนุ่มเคยชินกับการดูแลตัวเองให้สะอาด สะอ้าน บวกกับรูปร่างหน้าตาก็โดดเด่นไม่เหมือนใคร ไม่อย่างนั้นคงไม่ถูกไฉ่เด็กเลวที่ตัวเองซุบเลี้ยงจับกดแบบนี้หรอก

พอนึกถึงเรื่องเด็กเลวที่ตัวเองเลี้ยงดูมาเป็นสิบปีมีความคิดสกรกแบบนั้น เงินอันก็ได้แต่ขบเขี้ยวเคี้ยวฟันด้วยความโมโห

“อสังการจริง ๆ กำลังถ่ายหนังอยู่หรือเปล่านั้น” จู่ ๆ เงินขางก็โผล่ออกมา

เงินอันที่ยืนข้างเงินขางกำลังรอแท็กซี่อยู่ริมถนนถูกดึงหลุดจากภวังค์ เขามองตามสายตาของเงินขางไป บนถนนกำลังมีขบวนรถหฐสีดำมากกว่าสิบคันขับผ่านหน้าพวกเขาไป

เงินอันหรีตาลง ทั้งรถและทั้งป้ายทะเบียนคนคุ้นตาเขามากจริง ๆ นั่นมันรถที่เลี้ยงไฉ่ของเขาไม่ใช่หรือ ปกติเขาจะจัดรถเยอะแบบนี้ก็เฉพาะตอนกลับเลี้ยงไฉ่หรือไม่ก็มีเรื่องสำคัญ ๆ เท่านั้น

ประจวบเหมาะกับมีแท็กซี่คันหนึ่งเข้ามาจอด ทว่าในขณะที่เงินขางกำลังจะขึ้นรถ คนที่ยืนรอข้าง ๆ กลับเดินเข้ามาขวางหน้า พลางดึงประตูเปิดจะแทรกคิวก่อน

“เฮ้ย! เรามารถก่อนนะ คุณจะมาแทรกแบบนี้ไม่ได้นะครับ” เงินขางรีบดึงอีกฝ่ายไว้

“ถอยไป มาดิงบ้าอะไรเนี่ย!” คนคนนั้นปิดมือเงินขางออก ตะคอกใส่สองประโยค ทว่าขณะที่กำลังจะเข้าไปนั่งในรถแท็กซี่ จู่ ๆ ก็ถูกคนหิวคอเสื้อจากทางด้านหลัง

คนที่มาแทรกแถวยังไม่ทันตั้งสติได้ว่าเกิดอะไรขึ้น ก็ถูกเหวี่ยง

ลงไปกองกับพื้นเสียแล้ว

“นี่ทำไมล่ะ ขึ้นรถสิ!” เงินอันจับเงินหยางยัดเข้าไปในรถแล้วตัวเองก็ตามเข้าไป ชายหนุ่มที่ถูกเขาผลักล้มลงบนพื้นพุงตัวขึ้นมาได้ก็จะวิ่งเข้าไป แต่เงินอันถีบออกไปเต็มแรงโดยไม่เกรงใจ

“ตามขบวนรถข้างหน้าไป” เงินอันเอ่ยเสียงนิ่งทันทีที่ปิดประตูรถลง รวากับเมื่อครู่ไม่มีอะไรเกิดขึ้น

ทว่าเงินหยางที่อยู่ข้างกันกลับยังอึ้งไม่หาย

“เมื่อก็อาเยียมสุด ๆ เลยครับ”

เงินอันเพียงเหลือบมองเด็กโง่ข้างตัวเล็กน้อย “เรียนรู้ไปบ้างล่ะ”

Chapter 3

สุสาน

รถแท็กซี่จอดสนิทที่ด้านนอกของสุสานฝังศพ แล้วเงินอันก็เปิดประตูลงรถไปทันที ทำเอาเงินหยางที่ยังอยู่ในรถต้องรีบตะโกนบอก “อา รอผมด้วย”

“เฮ้ย! จ่ายเงินด้วย!” คนขับรถแท็กซี่ร้องบอกเงินหยาง กระทั่งเงินหยางจ่ายค่ารถเสร็จก็เร็วไวแหวของเงินอันแล้ว ตายละ! อาจไม่ได้วิ่งไปฆ่าตัวตายอีกใช่ไหม!

เงินหยางรีบวิ่งหาจนทั่ว โชคดีที่เงินอันใส่ผ้าปิดปาก บวกกับรูปร่างของเขาที่ค่อนข้างสะดุดตา ทำให้ไม่นานก็เจอเขายืนอยู่ใต้ต้นไม้ต้นหนึ่ง

“กลับบ้านกันเถอะครับ อาเพิ่งออกจากโรงพยาบาล มาอยู่ในสถานที่แบบนี้ไม่ดีเลย” เงินหยางดึงข้อมือของชายหนุ่ม แต่อีกฝ่ายกลับไม่สนใจ

“อา กำลังดูอะไรอยู่นะครับ” เงินหยางมองตามสายตาของเงินอันไป เมื่อเห็นเขาเอาแต่จับจ้องตรงไปทางนั้น

ห่างออกไปมีกลุ่มชายหนุ่มในสูทสีดำกำลังยืนล้อมข้างหลุมฝังศพด้วยท่าทางสงบเงียบ เห็นชายหนุ่มสวมแว่นดำคนหนึ่งที่ยืนอยู่หน้าสุดกำลังถือโถใส่ถั่วกระดูกลอย

มองอย่างไรก็เหมือนเจ้าพ่อแก๊งมาเฟียที่กำลังทำพิธีฝังศพ สัญลักษณ์ของเงินหยางบอกว่าไม่ควรยุ่งกับคนเหล่านี้ เขาดึงแขนเสื้อเงินอันเบา ๆ “กลับบ้านกันเถอะครับอา”

“บ้าน?” เงินอันแค้นหัวเราะ เดิมที่บ้านของเขาน่าจะอยู่ไม่ห่างจากสุสานแห่งนี้สักเท่าไร้อ้อ ไมสิ ต้องบอกว่าบ้านของคนที่อยู่ในโถใส่ถั่วกระดูกลูกนั้นถึงจะถูก

ชายหนุ่มผู้ถือโถใส่ถั่วกระดูกลอยที่ห่างไปไม่ไกลหันมองมาทางเงินอัน รวบรวมรู้สึกถึงอะไรบางอย่าง ทว่าดวงตาหลังแว่นดำนั้นก็เห็นเพียงเงาร่างของคนสองคนเท่านั้น

แววตาคมกริบเหมือนปลายมีดกรีดหลังนั้นทำให้เงินอันหัวเราะเยาะเบา ๆ ถึงเขาจะไปปรากฏตัวต่อหน้าลูเฟิงตอนนี้ ไข่วงกระดูกตาย¹ นั้นก็ไม่มีทางจำเขาได้

เงินอันหลับตาลง เมื่อเข้าไปนั่งในรถแท็กซี่ด้านหน้าสุสานจริง ๆ เขาไม่รู้สึกละเลยกับการต้องมาเห็นถั่วกระดูกลอยของตัวเองถูกฝังลงไปต่อหน้าต่อตาแบบนี้

รถสีดำหลายคันที่ขับผ่านพวกเขาไปจอดติดอยู่ข้างสุสาน ซึ่งเป็นเส้นทางเดียวกับที่พวกเขาไป พอได้ยินเสียงบ่นของคนขับเงินอันก็ลืมตาแล้วมองออกไปนอกหน้าต่าง

รถสีมูซินสีดำคันหนึ่งจอดห่างออกไปไม่ไกลจากพวกเขา บอดี้การ์ดรูปปร่างกำยำหลายคนยืนอยู่ข้างรถด้วยท่าทางเคร่งขรึม

¹ เป็นคำคำคนอายุน้อยกว่า แปลว่า เด็กเลว เด็กแฉะ

และมีบอดีการ์ดคนหนึ่งยืนถือร่มสีดำพร้อมกับดึงประตูเปิด คน
ที่ลงจากรถคือชายหนุ่มตัวไม่สูงมากสักเท่าไร ผมสั้นสีทองดูเปล่ง
ประกายเมื่ออยู่กลางแจ้งแดด

“ว้าว! ทำไมวันนี้คนชุดดำเยอะแบบนี้ละ มีคนต่างชาติด้วย”
เงินหยางเองก็ไหลหน้าออกไปดูด้วยความอยากรู้อยากเห็น

เงินอันหรือตาลง มองชายหนุ่มผมทองเดินถือร่มเข้าไปใน
สุสาน พลางค่อย ๆ หันหน้ากลับมา พร้อมกับรถแท็กซี่ที่ขับห่างออก
มาเรื่อย ๆ

คิดไม่ถึงว่าอีวานอฟก็มาด้วย เขากับอีวานอฟถือว่าเป็น
‘เพื่อนเก่า’ กัน ถ้าจะพูดให้ชัดเจนก็คือ เป็นเพื่อนกับพ่อของอีวา
นอฟถึงจะถูก

ปี 1991 ในการล่มสลายของสหภาพโซเวียต ตอนนั้นเงิน
ฉางอันที่เริ่มค้าอาวุธได้ไม่นานร่วมมือกับพ่อของอีวานอฟ ส่งออก
อาวุธล็อตใหญ่หลังจากการล่มสลาย และอีวานอฟในตอนนี้ก็เป็น
เพียงเด็กชนที่ขอบมาขอซ็อกโกแลตจากเขา

กระทั่งหลังปี 2007 เงินฉางอันเจอคู่ต่อสู้ที่แข็งแกร่งในระดับ
สากล อีวานอฟก็ยังคงเป็นแค่เด็กที่คอยตามก้นเขาและเอาแต่เรียก
‘อาเงิน’

ช่วงหลายปีมานี้ เขากับอีวานอฟกลายเป็นเหมือนคู่แข่งกัน
แต่แน่นอนว่าเมื่อไหร่ที่ต้องเผชิญหน้ากับคู่แข่งจากที่อื่น พวกเขา
จะร่วมมือกันบ้างเป็นครั้งคราว แต่ส่วนมากก็ยังอยู่ในตำแหน่งคู่ต่อสู้
ที่ยืนตรงข้ามกัน

เงินอันไม่คิดว่าอีวานอฟจะมาด้วยตัวเอง หมอนั้นมาทำไม
มากกว่าดหลุมฝังศพให้เขาหรือไง

หรือฉลองที่คู่ต่อสู้ต้องตายไปแบบนี้?

ถ้าอีวานอฟแอบดีใจจริง ๆ เงินอันคิดว่าหมอนั้นคงดีใจได้
ไม่นานหรอก
เงินอันแค้นหัวเราะะ ตอนนี้อย่างมีชีวิตอยู่ และเขาจะกลับมา

Chapter 4

กลับบ้าน

“ช่วงนี้ทนแอดอยู่กับผมไปก่อนนะครับ”

เงินหยางเกาหัวอย่างอาย ๆ ทำทางหัวเราะแหย ๆ แบบนั้น เหมือนเด็กโง่ไร้เดียงสาจริงๆ

เงินหยางถือกระเป๋าเดินทางเดินเข้าไปในอาคารเก่า ๆ เงินอัน เหลือบมองราวบันไดที่เขรอะด้วยสนิม อาคารหลังนี้น่าจะมีอายุ ราว ๆ 20 ปีได้

พอมาถึงชั้นสี่ เงินหยางเอากุญแจออกมาเปิดประตูเหล็กที่ ส่งเสียงดังแสบแก้วหู แล้วห้องขนาดเล็กแต่สะอาดสะอ้านก็ปรากฏ ขึ้นตรงหน้าของเงินอัน

เขากวาดตามองไปรอบห้อง ประเมินจากสายตาแล้วน่าจะมี ขนาดไม่ใหญ่ไปกว่าห้องน้ำที่แมนฮัตตันของเขาเลย

ภายในห้องมีห้องนอน ห้องรับแขก ห้องครัว และห้องน้ำ อย่างละหนึ่งห้อง ปกติเงินหยางอยู่คนเดียว ห้องนอนมีขนาดเล็ก แค่พอวางเตียงได้หนึ่งหลัง แต่ยังมีโต๊ะหนังสือกับตู้ที่มีหนังสือวาง

จนเต็มอยู่อีกหนึ่งตู้ เสื้อผ้าก็ถูกแขวนอัดกันอยู่ในตู้เสื้อผ้า

“ผมต้องไปเรียนก่อน นี่กุญแจบ้านนะครับ มีของกินอยู่ในตู้เย็น ถ้าเบื่อก็ออกไปเดินเล่นได้ครับ เดี่ยวผมเลิกเรียนตอนบ่ายแล้วจะกลับมาทำกับข้าวให้”

เงินหยางวางกระเป๋าเดินทางลง ก้มหน้าดูนาฬิกา พุดกำชับ
เงินอันเสริมจรีรีบออกไปมหาวิทยาลัย

เงินอันเดินสำรวจรอบห้อง ภายในห้องสะอาดสะอาดอ่านและ
ตกแต่งเรียบง่าย ไม่มีแม้แต่กันบูหรือชั้นบูรี

เขาเดินไปริมหน้าต่าง เห็นเงินหยางกำลังวิ่งไปยังมหา-
วิทยาลัยที่อยู่ห่างออกไปไม่ไกล เขาไม่ได้รู้สึกอะไรมากมายกับ
‘หลานชาย’ คนนี้ แต่ดูท่าเด็กหนุ่มผู้ไม่ประสีประสาคนนี้น่าจะเป็น
คนกตัญญูรู้คุณอยู่บ้าง

เงินอันนั่งลงบนโซฟาห้องนั่งเล่น เปิดโทรทัศน์ที่ไม่รู้ว่าไปซื้อมา
จากร้านขายของเก่าร้านไหน ในโทรทัศน์กำลังฉายซีรีส์แนวชิงรัก
หักสวาทของนักแสดงไอดอลชื่อดัง

ดูอยู่สักพัก เมื่อเห็นว่าไม่มีอะไรน่าสนใจ เงินอันก็เลยลุก
เข้าไปในห้องนอนของเงินหยางที่มีโน้ตบุ๊กวางอยู่หัวเตียง

เขาเดินเข้าไปนั่งลงบนเตียง เอาโน้ตบุ๊กมาเปิด เยี่ยมมาก
ไม่ได้ตั้งรหัสผ่าน

พิมพ์ชื่อ ‘เงินจางอัน’ ลงไปบนอินเทอร์เน็ต สิ่งที่ปรากฏขึ้น
มา มีแต่เรื่องไร้สาระ และไม่มีข่าวการตายของเขาอย่างที่คาดไว้

เงินอันหลับตาลง สูดหายใจลึก เริ่มประมวลผลแผนการใน
อนาคตอย่างรวดเร็ว ในเมื่อยังมีชีวิตอยู่ เขาก็ไม่อยากจะตายอีกครั้ง
ลู่เฟิง—

เฮอะ! เขาจะให้คนทรยศได้ชัดใช้

ตั้งแต่ออกจากโรงพยาบาลก็ยังไม่อาบน้ำจริงจังเลยสักครั้ง
เงินอันยื่นหลังตานิ่งอยู่หน้าห้องน้ำขนาดเล็กที่รองรับแค่สองคนก็
น่าจะแทบระเบิด

ถึงจะรังเกียจ แต่เขาก็ไม่มีที่อื่นให้อาบน้ำแล้ว เพราะงั้นจึง
ต้องฝืนใจหน่อย

ระหว่างอาบน้ำ เงินอันยังคงรู้สึกว่าอุ่นใจ โดยเฉพาะตอนที่
ลูบมือไปเจอชั้นไขมันบนร่างกายของตัวเอง เขาอยากเอามือมา
หันออกให้รู้แล้วรู้รอดจริงๆ ตอนนี้รู้สึกเหมือนกำลังอาบน้ำให้หมู
ไม่มีผิด

อาบน้ำเสร็จ เงินอันก็พันผ้าเช็ดตัวผืนใหญ่วิ่งเข้าไปเปิด
กระเป๋าเดินทาง ‘เงินอัน’ คนก่อนน่าจะพอมีเงินอยู่บ้าง เสื้อผ้า
บางส่วนก็เป็นแบรนด์เนม ดิดก็แต่ดูเซยไปหน่อยเท่านั้น

พอเจอเสื้อผ้าเรียบๆ ชุดหนึ่ง เงินอันก็กลับเข้าห้องนอนไป
เปิดโน้ตบุ๊กค้นหาดู

มีสำนวนว่าไว้ว่า กระต่ายเจ้าเล่ห์มีสามโพรง เงินทุนส่วนใหญ่
ของเขาน่าจะถูกไอ้ลูกกระต่ายลู่เฟิงนั่นควบคุมไปนานแล้ว แต่
จิ้งจอกเจ้าเล่ห์อย่างเขาย่อมต้องมีทางหนีที่ไล่ไว้ให้ตัวเอง

ในเมื่อตอนถูกลู่เฟิงขัง เขาก็ยังหาปืนมาฆ่าตัวตายได้ ใน
สถานการณ์เลวร้ายแบบนี้ เขาก็ต้องหาเงินให้ตัวเองได้เช่นกัน

“เจอแล้ว!”

ดวงตาราวกับนกฟีนิกซ์เป็นประกายวาววับ ทว่าไม่นาน
รอยยิ้มบนใบหน้าก็แข็งค้าง

ไม่ใช่เพราะว่าเงินทุนมีปัญหา แต่เป็นเพราะว่าเขาเห็นภาพ
สะท้อนเลื่อนรางของใบหน้าเหมือนหัวหมูของตัวเองในหน้าจอ
คอมพิวเตอร์

ชั้นแรกของการหวนกลับสู่บัลลังก์ระเข้ยักษ์² นักค้าอาวุธ
ได้แก่ ลदन้าหนัก!

² หมายถึง คนมีอำนาจ มีอิทธิพล

Chapter 5

ศัตรูหัวใจกับคู่ต่อสู้

โลกใบนี้เหมือนกับพีระมิด คนที่อยู่ฐานพีระมิดต้องทำงาน
ขยันขันแข็งเหมือนนมด ส่วนคนที่อยู่บนยอดสุดไม่ต่างกับพระเจ้าที่
ก้มมองบรรดาคณธรรมดานำสงสารที่พยายามสร้างเนื้อสร้างตัว

อีวานอฟฟ์ใช้ปลายนิ้วคืบชิการ์ สูดหายใจลึกแล้วค่อยๆ ฟัน
ควันสีขาวขุ่นออกมา กลุ่มควันกิ่งโปร่งแสงลอยกระทบหน้าต่าง
กระจกแล้วเลือนหายไปอย่างรวดเร็ว

ชายหนุ่มตามแบบฉบับของคนยุโรปตะวันออกยืนล้วง
กระเป๋าอยู่บนโรงแรมเดอะบันด์เซียงไฮ้ ดวงตาสีฟ้าอ่อนปกคลุม
ด้วยม่านหมอกบางจับจ้องไปยังภาพยามค่ำคืนของความทรูหรา
ฟุ้งเฟ้อและชีวิตสำมะเลเทเมา

แต่ไม่ว่าจะเป็นคนบนยอดสุดหรือฐานพีระมิด พวกเขา
ก็ไม่สามารถหลีกเลี่ยงหนีความตายได้

เพียงแต่ว่าการตายของเงินฉางอันเกิดขึ้นกะทันหันมาก
ดวงตาสีฟ้าคล้ายเคลือบด้วยชั้นน้ำแข็งขั้วโลกเหนือ ผมสีทอง

ของอีวานอฟเป็นประกายภายใต้แสงไฟสลัว เมื่อมาอยู่ที่บ้านเกิดของเงินฉางอันแบบนี้ ก็ทำให้เขาอดนึกถึงอดีตยามที่ไปมาหาสู่กับเงินฉางอันไม่ได้

ครั้งแรกที่ได้เจอกับเงินฉางอัน อีวานอฟยังเป็นเพียงเด็กผู้ชายอายุไม่ถึงสิบขวบที่ใส่รองเท้าหนังกับชุดเอี๊ยมขายาว

ช่วงการล่มสลายของสหภาพโซเวียต มีพวกพ่อค้าอาวุธมากมายหลั่งไหลเข้าไปในยูเครน และหนึ่งในนั้นก็รวมถึงคนจีนที่ชื่อเงินฉางอัน

อีวานอฟในวัยเด็กที่กำลังนั่งเล่นปืนของเล่นบนพรมในบ้านแอบเงยหน้ามองชายหนุ่มผมดำที่กำลังคุยธุรกิจกับพ่อของตัวเองบ้างเป็นครั้งคราว

เงินฉางอันเมื่อยี่สิบกว่าปีก่อนยังหนุ่มยังแน่น แข็งแรงและมีความสามารถ นิ้วมือที่สวมแหวนหยกคิบบิการ์ เกิดเสียงเบา ๆ เป็นบางครั้งเมื่อแหวนกระทบคิบบิการ์ เสียงนั้นทั้งซ้ำทั้งชัดเจนราวกับมดหมื่นตัวได้ไปทั่วแผ่นอกของอีวานอฟ

ว่ากันว่าชายหนุ่มชนชั้นสูงชอบสูบบุหรี่เวลาผิดหวังหัวใจ ควันสีขาวที่ค่อย ๆ ฟ่นออกจากปากราวกับเป็นภาพความฝัน นัยน์ตาสีดำสนิทที่เปล่งประกายสีแดงราวกับปีศาจร้ายที่อีวานอฟเคยฝันถึง

ตั้งแต่ตอนนั้น อีวานอฟก็รู้ว่าผู้ชายที่ชื่อเงินฉางอันเป็นปีศาจร้าย เป็นปีศาจที่โหดร้ายคนได้

เขานึกถึงตอนที่ผู้ชายคนนั้นยิ้มบาง พลังกัมลงมาลูบหัวเขาเวลาที่เขาเดินตามหลังเพื่อขอซื้ออกโกแลตกิน

“เรื่องฉางอันนะ ผมเสียใจจริง ๆ”

เมื่อได้ยินเสียงผีเท้าหยุดลงห่างออกไปไม่ไกล อีวานอฟก็หัน

กลับไปมองชายหนุ่มผู้มีใบหน้าเย็นชาและเคร่งขรึม—ลู่เฟิง

“นายไม่มีสิทธิ์เรียกชื่อเขา” น้ำเสียงเย็นเยียบฟังดูเหมือนเหล็กกล้าที่ปกคลุมด้วยน้ำแข็งในหน้าหนาว ไม่ต่างจากชื่อของเจ้าตัว ไม่ว่าคำพูดหรือการกระทำก็ล้วนแต่คมกริบเหมือนใบมีด

ใบมีดที่คมเกินไปสามารถใช้ฆ่าศัตรูได้ แต่ถ้าไม่ระวังก็อาจทำให้ตัวเองต้องบาดเจ็บ

ไม่ว่าตอนที่เงินฉางอันรับเด็กโรคจิตอย่างลู่เฟิงมาเลี้ยง เคยคิดไหมว่าวันหนึ่งจะถูกอาวุธที่ตัวเองเลี้ยงดูมากับมือทำร้ายเอา

“น่าสนใจจริง ๆ ฟังดูเหมือนนายจะเคารพนับถือเขามาก” อี้วานอฟสูบซิการ์ไป นัยน์ตาสีฟ้าอ่อนก็ฉายแววเยาะเย้ยไปด้วย ยามมองชายหนุ่มที่จะเข้ามาจับช่วงต่อจากเงินฉางอัน

ตอนที่เขารู้จักเงินฉางอันใหม่ ๆ ผู้ชายคนนั้นมักจะพาคนที่ชื่อเงินฉางเล่อตามมาด้วย ซึ่งก็คือน้องชายของเงินฉางอัน เป็นเด็กผู้ชายหน้าสวยที่สุภาพอ่อนโยน

คนที่สะอาดสะอาดและใจอ่อนจนเกินไปไม่เหมาะที่จะร่วมมือค้าขายอาวุธด้วย เมื่อยี่สิบกว่าปีก่อน อี้วานอฟคิดว่าเงินฉางเล่อยินดีติดตามเงินฉางอันเพราะพวกเขาเป็นพี่น้องกัน

ทว่าหลังจากอี้วานอฟมีแฟนคนแรก ผ่านช่วงวัยรุ่นมา เขาก็ได้รู้ว่าแววตาที่เงินฉางเล่อมองตามเงินฉางอันนั้นไม่ได้มีแค่ความเคารพและเชื่อใจ แต่มีความหลงใหลลึกซึ้งแฝงอยู่ในนั้นด้วย

เขาไม่ชอบเงินฉางเล่อ เพราะเงินฉางอันดีต่อเงินฉางเล่อมาก

เมื่อสิบปีก่อน เงินฉางเล่อยอมเอาตัวรับกระสุนแทนเงินฉางอันจนต้องตาย ตั้งแต่นั้นมา คนข้างกายเงินฉางอันก็กลายเป็นผู้ชายที่ชื่อลู่เฟิง

เทียบกับเงินฉางแล้ว อีวานอฟเกลียดลูเฟิงมากยิ่งขึ้นกว่า
ในสายตาของอีวานอฟ ลูเฟิงคือคนที่เป็นสต็อกโฮล์มซินโดรม³
ขั้นร้ายแรง

เด็กหนุ่มที่ชื่อลูเฟิงคือคนที่เงินฉางอันเก็บกลับมาตอนเกิด
อุบัติเหตุที่แอฟริกา พ่อกับแม่ของลูเฟิงถูกฆ่าตายในสงครามระหว่าง
ชนเผ่า

ทั้ง ๆ ที่เงินฉางอันเป็นคนขายปืนให้ชนเผ่าในแอฟริกา ทั้ง ๆ
ที่พ่อแม่ของลูเฟิงถูกปืนเหล่านั้นฆ่าตาย แต่สุดท้ายลูเฟิงก็ยังตาม
เงินฉางอันมา

อีวานอฟไม่รู้ว่าทำไมตอนนั้นเงินฉางอันถึงพาลูเฟิงมาด้วย
บางทีอาจเป็นเพราะความวุ่นวายในสนามรบ น้องชายของเงินฉาง-
อันเองก็ตาย ส่วนลูเฟิงก็หน้าตาเหมือนน้องชายของเขาตอนเด็ก ๆ
มาก

อีวานอฟเจอลูเฟิงครั้งแรกที่งานประชุมภายในของพ่อค้า
อาวุธ

ตอนนั้นเงินฉางอันได้รับบาดเจ็บจึงต้องอยู่บ้านรักษาตัวไม่
ออกไปไหนหนึ่งปีเต็ม พอออกจากบ้านได้ ข้างกายก็มีเด็กหนุ่ม
ท่าทางขาดสารอาหารอายุประมาณสิบขวบเพิ่มมาหนึ่งคน เด็กนั้น
ตามติดเงินฉางอันเหมือนหมาผู้ซื่อสัตย์ เอาแต่ก้มหน้าต่ำ ไม่พูด
ไม่จา

ไม่มีใครสนใจเด็กหนุ่มที่ชื่อลูเฟิงคนนั้น กระทั่งระหว่างการ

³ Stockholm Syndrome อาการที่เกิดขึ้นกับตัวประกันที่ถูกคนร้ายจับตัวไป
จนทำให้เกิดความรู้สึกผูกพัน เห็นอกเห็นใจ มองคนร้ายในแง่ดีขึ้น บางกรณี
ตัวประกันก็สามารถกลายเป็นพวกเดียวกับคนร้ายได้

ประชุมมีคนพูดจาไร้มารยาทกับเงินฉางอัน เด็กนั้นก็ชักปิ่นออกมา
ยิงหัวอีกฝ่ายทันที ตอนนั้นเด็กลูเฟิงเพิ่งติดตามเงินฉางอันได้แค่
หนึ่งปีเท่านั้น

ปราศจากความโกรธแค้น ไม่มีการแก้แค้น มีแต่ความจงรัก
ภักดีและความบ้าคลั่งในแววดา ด้วยความภักดีและความบ้าคลั่ง ไม่
เจ็บแค้นและไม่มีท่าทางนึกเสียใจนี้ ทำให้ลูเฟิงกลายเป็นผู้สืบทอด
ของเงินฉางอัน

“ที่แอฟริกาตอนนั้น ถึงเงินฉางอันจะรอดมาได้ แต่ก็ถูกยิง
หลายปีมานี้เขาค่อยๆ ถ่างโอรุกิจในมือให้นาย นั่นหมายความว่า
ว่าเพราะปัญหาร่างกาย ช้าเร็วยังไงเขาก็จะต้องยกตำแหน่งให้นาย”

อิวานอฟพูดภาษาจีนกลางอย่างลื่นไหล พร้อมกับพ่นควัน
ขาวไปทางลูเฟิง แล้วแค้นหัวเราะ “ทำไมนายถึงได้ใจร้อนต้องแย่ง
ตำแหน่งเขามาแบบนี้ด้วย”

“มันไม่เกี่ยวกับคุณ อิวานอฟ” ใบหน้าของชายหนุ่มนิ่งเรียบ
ไร้อารมณ์ เย็นชาราวกับเป็นหุ่นยนต์

“เขาตายจริง ๆ นะเหร่อ เงินฉางอัน ผู้ชายที่เหมือนจิ้งจอก
เจ้าเล่ห์คนนั้นนะ ตายจริง ๆ เหร่อ” อิวานอฟจับจ้องลูเฟิงไม่วางตา
ราวกับอยากกลกหนั่งเอาหัวใจออกมาดูว่าคำพูดของลูเฟิงเป็นความ
จริงหรือไม่

“หรือนายเอาเขาไปซ่อนไว้ที่ไหน”

นัยน์ตาของลูเฟิงเป็นประกายเย็นเยียบ พร้อมกับที่สิ้นเสียง
คำถามของอิวานอฟ “ผมกับคุณไม่จำเป็นต้องคุยกัน”

บอดี้การ์ดหลายคนที่อยู่ด้านหลังของลูเฟิงทำท่าจะชักปิ่น
ออกมายิง อิวานอฟพ่นลมหายใจ ยกนิ้วที่ใส่แหวนทับทิมสีเลือดนก
ขึ้นโบกไปมา

“ใจเย็นก่อน นายควรรู้แน่ถ้าฉันตายที่นี่ คงไม่เป็นผลดีกับ นายสักเท่าไร”

อิวานอฟหยิบซิการ์ออกมาสูบ พร้อมกับเดินเอื่อย ๆ ไปทาง ลูเฟิง ท่าทางราวกับได้รู้ข่าวที่ตัวเองต้องการแล้ว

เขาหยุดชะงักในวินาทีที่เดินสวนผ่าน แล้วหันมองเสี้ยวหน้า ของอีกฝ่าย พลางหัวเราะเบา ๆ “นายทำใจฆ่าเงินฉางอันไม่ลง ไซ้ใหม่ล่ะ”

จากนั้นอิวานอฟก็ก้าวยาว ๆ ออกจากห้องโดยไม่แม้แต่จะ มองลูเฟิงอีก แต่เขายังรับรู้ได้ถึงแววตาคมกริบที่อีกฝ่ายมองตัวเอง

อิวานอฟขยับมุมปากราวกับหัวเราะเยาะ เขาพูดแทงใจดำ ลินะ?

เงินฉางอันนะเงินฉางอัน จิ้งจอกอย่างนายไปอยู่ที่ไหนแล้ว นะ ถ้ารู้แต่แรกว่านายรับมือง่ายขนาดนี้ ฉันคงหาโอกาสจัดการนาย ไปตั้งนานแล้ว

เขาพ่นควันสีขาวออกจากปาก โยนซิการ์ที่เหลือทิ้งลงพื้น ไซ้ เท้าบดขี้ แล้วประกายไฟก็ดับลงอย่างเงียบเชียบ

Chapter 6

คนทรยศผู้บ้าคลั่ง

เงินฉางอันคือผู้ชายที่เหี้ยมโหดและเย็นชาที่สุดในโลก

คนหนึ่งคนต้องพบกับการลงโทษที่โหดร้ายทารุณมากแค่ไหน
ถึงจะเป็นการทำลายความงดงามภายในใจที่รักและทะนุถนอมมาก
ที่สุด

แน่นอนว่าเงินฉางอันรู้ว่าอะไรคือสิ่งที่ลู่อึงรักและทะนุถนอม
รู้ว่าการลงมือฆ่าลู่อึงด้วยตัวเอง ไม่ได้เป็นสิ่งที่ทำให้คนทรยศคนนี้
เจ็บปวดทรมานมากที่สุด

เขาจึงเลือกที่จะจบชีวิตของตัวเองต่อหน้าลู่อึง

คืนแล้วคืนเล่าที่ภาพชายหนุ่มชื่อเงินฉางอันนอนคว่ำอยู่บน
ระเบียงและกำลังโบกมือให้เขาปรากฏในห้วงความคิดไม่ยอมหยุด

เขาคิดว่าในที่สุดผู้ชายคนนั้นก็ยอมรับเขาแล้ว แต่เบื้องหลัง
รอยยิ้มอบอุ่นนั้นก็กลับเป็นความโหดร้าย

สวรรค์กับนรกมีเพียงเส้นบาง ๆ กันไว้จริง ๆ

ภายในห้องที่มีดสลัว บทเพลงน็อกเทิร์นดังลั่นไหลฟังสบาย

เสียงทุ้มต่ำมีชีวิตชีวาของหญิงสาวในเครื่องเล่นแผ่นเสียงดังคลอไป
กับเสียงเซลโล่ ทั้งไพเราะและสง่างาม

แสงจันทร์เย็นตาส่องผ่านหน้าต่างเข้ามาภายในห้อง ชายหนุ่ม
ในสูทสีดำท่าทางเย็นชาคนหนึ่งกำลังไล่ปลายนิ้วเรียวยาวลงบน
เปียโน

ลูเฟิงหลับตาลง รวากับกำลังจมอยู่ในภวังค์ของเสียงเพลง
เพลงนี้เป็นเพลงโปรดของเงินฉางอัน เขาฝึกซ้อมมาตลอดตั้งแต่วิน
วันแรกที่ติดตามผู้ชายคนนั้น เพียงเพราะมันเป็นเพลงที่เงินฉางอัน
ชอบที่สุด

“เราจะอยู่ด้วยกันตลอดไป”

ชายหนุ่มค่อย ๆ ลืมตาขึ้น นัยน์ตาสีดำเหมือนเหวลึกไร้ที่
สิ้นสุดเหม่อมองไปยังเก้าอี้โยกที่อยู่ในห้อง เก้าอี้ตัวนั้นว่างเปล่า แต่
เขาก็ยังยิ้มให้มัน

เก้าอี้ตัวนี้เป็นตัวที่เงินฉางอันมักจะนั่งบ่อย ๆ ก่อนเสียชีวิต
ผู้ชายคนนั้นไม่เคยจากเขาไปไหน รวากับกำลังนั่งหลับตาฟังเพลงที่
เขาเล่นอย่างเจียบ ๆ

“เพราะไหมครับ”

ลูเฟิงพึมพำกับตัวเองแล้วหัวเราะหึ ๆ

เขาลุกจากเปียโน เสียงเพลงจากเครื่องเล่นแผ่นเสียงยังคง
ดังก้องไปทั่วห้อง ม่านถูกสายลมพัดปลิวไหว แสงจันทร์ที่ส่องผ่าน
เข้ามาทำให้เห็นผนังส่วนหนึ่งในห้อง

ผนังส่วนนั้นมีภาพวาดแขวนอยู่หลายภาพ

ภาพหนึ่งเป็นภาพชายหนุ่มที่สูบซิการ์พร้อมกับถือแก้วไวน์ไว้
ในมือกำลังนั่งอยู่บนเก้าอี้โยก ดวงตาหุบลงต่ำราวกับกำลังคิดอะไร
อยู่

อีกภาพหนึ่งที่แขวนอยู่ข้างกัน ชายหนุ่มในภาพนอนเปลือยกายอยู่บนเตียงสีดำหลังใหญ่ คนในภาพขมวดคิ้วน้อยๆ เหมือนนอนหลับไม่ค่อยสนิท ร่างกายที่ซีดขาวมีร่องรอยของความรักประดับอยู่ทั่ว ผ้าแพรสีดำบนที่นอนราวกับเป็นน้ำวนที่จะหมุนดึงชายหนุ่มตัวขาวเข้าไปภายใน

รูปแล้วรูปเล่าแขวนจนเต็มผนัง และผู้ชายในรูปก็เป็นคนเดียวกันทั้งหมด

ผู้ชายในภาพ บ้างก็ดูราวกับราชาที่มองผู้คนด้วยแววตาเหยียดหยาม บ้างก็เหมือนสัตว์ร้ายบาดเจ็บหนักที่ถูกล่ามโซ่ไว้ด้วยท่าทางเร้าอารมณ์และสุดจะทนไหว บ้างก็เหมือนกำลังจ้องคนที่อยู่นอกรูปภาพด้วยแววตาเย็นชา

และทั้งหมดนั้น ล้วนเป็นผู้ชายที่ซื้อเงินฉางอัน

“ฉางอัน...”

ลู่อิ่งพูดชื่อของชายหนุ่มออกมาราวกับละเมอ จากนั้นก็ยิ้มกับตัวเอง เขายินดีให้เงินฉางอันฆ่าเขายังดีเสียกว่าต้องมาใช้ชีวิตแบบตายทั้งเป็นอย่างตอนนี้

“คุณจะตายไม่ได้ ห้ามตายเด็ดขาด คุณต้องไม่ตายตอนนี้”

เขาเพิ่มพ้อออกมาราวกับเป็นคำสาป ลู่อิ่งลูบแก้มชายหนุ่มในภาพเบาๆ แล้วหลับตาลง ราวกับฝ่ายนั้นกำลังยื่นมือมาหาอยู่

Chapter 7

อา-หลาน

“เงินหยาง เมื่อก็นายเรียกฉันหรือ”

เงินอันซึ่งนั่งอยู่หน้าคอมพิวเตอร์รู้สึกราวกับได้ยินเสียงคนเรียกชื่อตัวเอง เหมือนกิ่งहुฝาดกิ่งได้ยินจริง เพราะอย่างนั้นเขาจึงเงยหน้าตะโกนถามชายหนุ่มที่กำลังง่วนอยู่ในห้องครัว

“หือ? มีอะไรหรือครับอา”

เงินหยางซึ่งมีผ้ากันเปื้อนผูกอยู่ที่เอว ถืออาหารที่เพิ่งทำเสร็จใหม่ รีบร้อนยกจานปลาออกมา พลังใช้ผ้ากันเปื้อนเช็ดมือแล้วมองชายหนุ่มด้วยความสงสัย

“เปล่า ไม่มีอะไร ทำงานของนายไปเถอะ”

เงินอันเป็นอสายตากลับไปมองจอคอมพิวเตอร์อีกครั้ง ทำทางคงจะहुฝาดไปเองจริง ๆ นั้นแหละ

“ครับ อาเตรียมตัวได้เลย เดี่ยวก็เสร็จแล้ว”

ทั้งทำยไว้เท่านั้นแล้วเงินหยางก็รีบหมุนตัววิ่งเข้าห้องครัว

ไม่นานก็ได้เริ่มกินข้าว เงินหยางเอาตะเกียบกับถ้วยมาวาง

อย่างเรียบง่าย บอนโตะเต็มไปด้วยอาหารร้อน ๆ มีปลา มีกุ้ง มีผัก
กลิ่นหอมยั่วน้ำลายทั้งนั้น ไม่รู้ว่ารสชาติจะเป็นอย่างไร

ขณะที่เงินอันซึ่งต้องกินอาหารของโรงพยาบาลมาหลายวัน
กำลังจะคีบอาหาร ก็เห็นเงินหยางแกะกุ้งมาวางใส่ถ้วยให้ก่อนแล้ว
ทั้ง ๆ ที่เป็นเด็กอยู่แท้ ๆ แต่กลับพูดกำชับอย่างกับเป็นแม่

“อาเพิ่งออกจากโรงพยาบาล กินอาหารทะเลบำรุงร่างกาย
เยอะ ๆ นะครับ”

เงินอันจึงคีบกุ้งเข้าปากด้วยความรู้สึกสงบและสบายใจ

อืม! รสชาติดีใช้ได้เลย

“ดูไม่ออกเลยนะว่านายเข้าครัวเองได้ด้วย” เงินอันพยักหน้า
ด้วยความพอใจ กินตัวแรกเสร็จ เงินหยางก็แกะตัวที่สองให้ต่อ

พอได้รับคำชม เงินหยางก็ยิ้มกว้าง รอยยิ้มสว่างไสวราวกับ
ดวงอาทิตย์ฤดูใบไม้ผลิ พอนึกขึ้นได้ว่าตอนนี้เงินอันความจำเสื่อม
เขาก็เลยพูดต่อ “ตอนเด็ก ๆ พ่อทำงาน ไม่มีเวลาดูแลผม ผมก็เลย
ต้องทำเอง...”

“กินเยอะ ๆ นะครับอา” เงินหยางคีบเนื้อปลาให้เงินอันอีก
หลายชิ้น

เด็กคนนี่ถึงจะดูเช่ซ่า แต่ก็ไม่เลว ทำความสะอาดก็ได้ เข้า
ครัวก็เป็น แถมยังเป็นนักศึกษาดีเด่นในมหาวิทยาลัยชื่อดังด้วย
หน้าตาก็หล่อเหลาสอาดสะอ้าน จนพลอยทำให้เงินอันนึกถึง
น้องชายตัวเองขึ้นมา

กินข้าวเย็นเสร็จ เงินอันก็หอบโน้ตบุ๊กไปนั่งเคาะต่อบนโซฟา
อ่านอีเมลไป บางครั้งก็เงยหน้ามองเงินหยางที่กำลังเก็บกวาดใน
ห้องครัวด้วย

เมื่อครู่เขาตรวจสอบตัวตนของเงินหยางกับ ‘เงินอัน’

พ่อของเงินหยางมีพี่น้องทั้งหมดห้าคน เงินอันเป็นคนสุดท้อง ครอบครัวไม่มีอะไรพิเศษ เป็นแค่คนธรรมดาทั่วไปในเมืองระดับสี่

ตอนเด็กๆ เงินอันเรียนไม่เก่ง ต่อมาถึงได้ย้ายมาสร้างเนื้อสร้างตัวที่เซี่ยงไฮ้ พยายามอยู่หลายปีจนได้กลับบ้านเกิดช่วงปีใหม่ไม่ค่อยได้ติดต่อกับเงินหยางผู้เป็นหลานชายสักเท่าไร กระทั่งเงินหยางมาเข้ามหาวิทยาลัยที่เซี่ยงไฮ้ถึงได้เจอกันบางครั้ง ได้ซื้อข้าวของให้หลานชายบ้าง

ส่วนเงินหยางก็เป็นลูกคนเดียวของครอบครัวที่สอบเข้ามหาวิทยาลัยดังได้ เป็นคนรู้ความมาตั้งแต่เด็ก หน้าตาหล่อเหลาน่าเสียดายที่แม่ของเขาหนีไปกับผู้ชายคนอื่นตั้งแต่เขายังเด็ก

ตอนนี้เงินหยางมีแฟนสาวอยู่หนึ่งคน เพิ่งคบกันเทอมนี้อย่างมากจึงแค่จับมือกันเท่านั้น

ไร้เดียงสาจริง ๆ

เงินอันอ่านข้อมูลของเงินหยางอยู่พักหนึ่ง ก่อนจะเงยหน้าขึ้นเห็นฝายนั้นกำลังพยายามขีดโต๊ะอยู่ เขายกแก้วน้ำขึ้นดื่มแล้วเอ่ย “พรุ่งนี้ฉันไม่อยู่กินข้าวเที่ยงที่บ้านนะ”

“อาจะไปไหนครับ” เงินหยางนิ่งไปเล็กน้อย

“ไปทำงานทำ” เงินอันเคาะคีย์บอร์ด มองจำนวนเงินฝากในบัญชีของตัวเองที่เพิ่มมากขึ้นเรื่อย ๆ

“อาเพิ่งออกจากโรงพยาบาลก็พักผ่อนสักสองวันเถอะครับ รอให้ร่างกายแข็งแรงแล้วค่อยหางานก็ไม่สายเกินไปหรอก” เงินหยางรีบวิ่งเข้ามาหาด้วยท่าทางเป็นกังวล

“อยู่บ้านเฉย ๆ มันน่าเบื่อ ถ้าเบื่อจนไม่สบายขึ้นมาอีกจะทำยังไง เมื่อกี้ฉันหางานในอินเทอร์เน็ต ว่าง ๆ พรุ่งนี้ก็ตั้งใจจะลอง

“ไปดูสักหน่อย” เงินอันคลี่ยัมพลางยื่นมือไปหยิบปลายคางของเงินหยาง ดวงตาเรียวยกขึ้นอย่างน่ามอง “เอาตามนี้ก็แล้วกัน”

กระทั่งเงินอันปิดคอมพิวเตอร์เข้าห้องนอน เงินหยางก็ยังนั่งอึ้งอยู่ที่เดิม เขาดูปลายคางที่เพิ่งถูกหยิกของตัวเอง จู่ ๆ ก็รู้สึก ว่าดวงตาของอาน่ามองเอามาก ๆ

“อาครึบ?” เงินหยางเดินมาหยุดหน้าห้องนอนแล้วลองเปิดประตู แต่ประตูกลับถูกล็อกจากด้านใน

“ฉันจะนอนในห้อง นายนอนห้องรับแขกก็แล้วกัน ยังหนุ่ม ยังแน่นต้องเข้าใจคนป่วยนะ” เงินอันเปิดประตู เอาหมอนกับผ้าห่ม ยัดใส่มือเงินหยางแล้วปิดประตูดังปัง

หลังจากกำหนดอาณาเขตของตัวเองแล้ว เงินอันก็ล็อกประตู ปิดซีเกียจ แต่ไม่ได้กลับไปนอนทันที เขาเดินไปเปิดตู้เสื้อผ้าของเงินหยางดู

เงินหยางเป็นคนเรียบง่ายจริง ๆ เสื้อผ้าก็มีไม่กี่ตัว แกรมยังทำจากเนื้อผ้าที่ไม่ค่อยดี มองปราดเดียวก็รู้ว่าเป็นของราคาแค่ไม่กี่สิบบยวน

“ฉันอากรึบนอนนะครึบ พรุ่งนี้ตอนเช้าผมจะทำอาหารเช้าให้ ตื่นมาอาจจะได้กินร้อน ๆ”

เสียงที่เติมไปด้วยความเป็นห่วงดังมาจากหน้าประตู เงินอันอดยิ้มมุมปากไม่ได้ นานมากแล้วจริง ๆ ที่เขาไม่ได้ยินคำพูดแสดงความห่วงที่เรียบง่ายแบบนี้

ตั้งแต่ห่างเล่อจากไปก็ไม่มีใครจริงใจกับเขาอีกเลย

Chapter 8

‘งาน’ ของเงินอัน

กระทั่งตอนที่แสงแดดส่องผ่านหน้าต่างมาบนหน้าของ
เงินหยาง เขาถึงได้สัมผัสละลือปรือตาเปิด

ผลที่ตามมาจากสายตาสั้นค่อนข้างมากก็คือ หลังจากลืมตา
จะเห็นเป็นภาพเลือนราง แสงแดดที่ส่องเข้ามาทำให้ภาพตรงหน้า
ขมุกขมัว จนทำให้รู้สึกเหมือนอยู่บนสวรรค์

เงินอันยกมือขยี้ตา กระทั่งเริ่มตั้งสติได้ถึงค่อย ๆ ยันตัวลุกขึ้น
เขาหรีตาลงพลางคว้าแว่นตามมาใส่ พร้อมกับดูนาฬิกาที่หัวเตียงไป
ด้วย

09.45 น.

เมื่อก่อนเขาเป็นคนตื่นก่อนแปดโมง ตื่นตรงเวลาทุกวัน เป็น
โรคย้ำคิดย้ำทำกับตารางงาน แต่ต่อมาเพราะปัญหาร่างกายบวกรับ
อายุที่เพิ่มมากขึ้น จึงต้องยอมประนีประนอมเสียหน่อย

ไม่ได้กำหนดเวลาว่าต้องตื่นก่อนแปดโมง ภาระงานและ
อำนาจก็ค่อย ๆ ส่งต่อให้ลูเฟิง

เงินอันบิดขี้เกีจ จากนั้นก็ดึงร่างกายอวบอ้วนของตัวเอง
ลุกขึ้น ถึงแม้ร่างกายนี้จะอ้วนเกินไปสักหน่อย แต่ก็รู้สึกแข็งแรงมาก
ลุกไปหาเสื้อผ้าแล้วออกจากห้องนอน อาบน้ำแต่งตัวในห้อง
น้ำเล็กๆ จากนั้นก็เห็นกล่องกับกระดาษบนโต๊ะในห้องรับแขก
เงินอันเปิดกล่องออก ข้างในนั้นมีกุญแจกับเงินสองร้อย
หยวน

“เหอะ ๆ”

เขาหยิบกระดาษมาดู เป็นข้อความที่เงินหยางเขียนไว้ให้ว่า

*ผมไปเรียนแล้วนะครับ
อาหารเข้าอยู่ในครัว อุ่นแล้วก็กินได้เลย
กุญแจอยู่ในกล่อง
เงินสองร้อยหยวนเอาไปได้เลย
จะได้ออกไปข้างนอกสะดวก
เบอร์โทร.ผม 13900xxxxxx
มีเรื่องอะไรโทร.หาผมได้เลยนะครับ*

เงินอันหยิบกุญแจใส่กระเป๋า เหลือบมองเงินสองร้อยหยวน
ในกล่อง คิดอยู่ครู่หนึ่งแล้วหยิบมาหนึ่งใบ จริงอยู่ที่อีกไม่นานเขาก็
จะกลายเป็นเศรษฐี แต่ตอนนี้เขาไม่มีเงินจริง ๆ นั่นแหละ
“เป็นเด็กดีจริง ๆ”

ชื่นชมเงินหยางอยู่เงียบ ๆ แล้วเขาก็กินอาหารเช้าที่ฝ่ายนั้น
เตรียมให้ จากนั้นใส่รองเท้าหนังเซย ๆ ผมยุ่ง ๆ ถึอกระเป๋าเอกสาร
ออกจากบ้านไป ‘ทำงาน’

ช่วงกลางวันในย่านการค้าของเซียงไฮ้มีคนไป ๆ มา ๆ

มากมาย ดังนั้นไม่ว่าอย่างไรผู้ชายวัยกลางคนตัวอ้วนใส่แว่นดำอันใหญ่ก็ไม่ดึงดูดความสนใจใครคนอื่นเลยแม้แต่น้อย

เงินอันถือกระเป๋าเข้ามาปรากฏตัวหน้าศูนย์ชายอะพาร์ตเมนต์ทำเลหฺรแห่งหนึ่งของเซียงไฮ้ ดวงตาเรียวกายในแว่นหนาดูเย็นชา เขากวาดตามองศูนย์ชายอะพาร์ตเมนต์ที่ตกแต่งหรูหรา นอกจากเขาแล้วยังมีบรรดาหนุ่มสาวในชุดแบรนด์เนมกำลังดูห้องอยู่กับพนักงานขายอย่างกระตือรือร้น

สภาพของเงินอันในตอนนี มองปราดแรกเหมือนมาหาคนเล่นแชร์ลูกโซ่ มองครั้งที่สองเหมือนคนทำอสังหาริมทรัพย์ มองครั้งที่สามเหมือนคนทำงานสถาบันการเงิน

สรุปก็คือดูไม่เหมือนคนที่จะสามารถซื้อห้องได้เลย

เพราะแบบนั้น หลังจากเงินอันเดินเข้าไปข้างใน พนักงานก็แค่ปรายตามองผ่านไปแบบไม่สนใจ ไม่ได้ดูริบร้อน เพียงเงยหน้ามองแวบเดียว ไม่มีวีแววว่าจะเข้ามาหา

เงินอันที่ได้รับการปฏิบัติอย่างเย็นชาก็ไม่ได้กระฟัดกระเฟียด กลับออกไป ถ้าเขาไม่กับเรื่องเล็กน้อยแค่นี้คงตายไปนานแล้ว

เขายังคงเดินดูไปรอบ ๆ ศูนย์ชาย ห้องเล็ก ๆ เก่า ๆ ของเงินหยางไม่เหมาะกับเขาเลยจริง ๆ

วันนี้เขามาทำงานจริง ๆ รายละเอียดงานก็คือ ดูบ้าน ชื้อบ้าน “เฮ้อ! พวกคุณไม่มีห้องดี ๆ เลยหรอคะ” หญิงสาวหน้าตาสะสวยคล่องแคล่วอยู่กับชายหนุ่มวัยกลางคนคนหนึ่ง ส่วนอีกมือก็ถือกระเป๋าแบรนด์ดัง กำลังพูดด้วยท่าทางกระแฉับกระฉอด

“ใช่ ๆ ๆ ตีกว่านี้หน่อย” ชายหนุ่มวัยกลางคนยิ้มกว้าง

แววตาของพนักงานขายเป็นประกายไม่พอใจอยู่แวบหนึ่ง ชายหญิงตรงหน้าดูมาเกือบหนึ่งชั่วโมงแล้ว แต่ยังไม่เห็นห้องไหนถูกใจ

มักจะหาคำพูดมาบายเบี่ยงอยู่อย่างนั้น

อยากได้ดีกว่านี้ แพงกว่านี้ใช่ไหม

พนักงานชายซีไปทางโมเดลอะพาร์ตเมนต์ที่สูงที่สุด ก่อนจะ ยืมให้อย่างกระทิงหรือรัน “ฉันลองดูทางนั้นดีไหมคะ เป็นห้องแบบมี ชั้นลอยกับลิฟต์ถึงห้องเลย มีระเบียง สวนดอกไม้กับสระว่ายน้ำ ส่วนตัวด้วย เป็นห้องที่ดีที่สุดของเราเลยคะ”

“จริงหรือคะ ฟังดูใช้ได้เหมือนกันนะ ที่รักคะ เราไปดูหน่อย ดีไหม” สาวสวยตาเป็นประกาย ทำปากยู่เล็กน้อย ยามหันมองชาย ้วยกลางคนข้างตัว

เห็นท่าทางอีกฝ่ายดูลังเล พนักงานชายก็พูดเสริม “ลิฟต์ของเราใช้ระบบสแกนฝ่ามือ รับประกันเรื่องความปลอดภัยนะคะ มีลิฟต์ส่วนตัวแบบนี้สามารถรับประกันความปลอดภัยได้สูงสุดเลย อีกทั้งในห้องเองก็ใช้เครื่องปรับอากาศแบบใหม่ล่าสุดกับระบบดูดฝุ่น จากอเมริกา แต่ถ้าคุณกังวลเรื่องความปลอดภัย ระบบรักษาความปลอดภัยของเราก็ถือว่าอยู่แถวหน้าของเชียงใหม่ วางใจได้เลยคะ...

“จากประตูระเบียงทางนี้ เปิดออกไปแล้วเห็นวิวยามค่ำคืนของเดอะบันด์ได้ทั้งหมดด้วย ห้องแบบนี้หาไม่ถายนะคะ”

“คือ...ฟังดูดีจริง ๆ ว่าแต่...ชายเท่ๆ ไหมล่ะ” ชาย้วยกลางคนถาม

พนักงานรีบเอาเครื่องคิดเลขออกมาแล้วเอ่ยพร้อมรอยยิ้ม “ตารางเมตรละ 150,000 หยวนคะ ห้องนี้ทั้งหมด 764 ตารางเมตร ราคาขาย 114,600,000 หยวน”

ในขณะที่ชาย้วยกลางคนกำลังตัวแข็งค้างอยู่ จู่ ๆ ก็มีเสียงดังขึ้นจากด้านข้าง “ผมเอาห้องนี้ จ่ายเงินสดก็ได้เท่ๆ ไหมครับ”

ห้องชุดดังกล่าวนี้ไม่ใช่คนทั่วไปจะซื้อได้ พนักงานชายเองก็

แค่เอามาจับผิดท่าทางวางมาดของหนุ่มสาวคู่นี้เท่านั้น คิดไม่ถึงว่าจะมีคนยอมจ่ายเงินก้อนใหญ่ซื้อจริง ๆ

“คุณ? คุณซื้อไหวหรือคะ”

คนที่ถามประโยคนั้นไม่ใช่พนักงานขาย ถึงเธอจะสงสัย แต่ก็
ไม่มีความกล้าขนาดนั้น

สาวสวยคนนั้นหันมามองเมื่อได้ยินว่ามีคนจะซื้อห้องนี้ พอ
เห็นว่าเป็นผู้ชายตัวอ้วนพินเหย็น แถมยังใส่เสื้อผ้าราคาถูก หญิงสาว
ก็เซิดคางแหลม ๆ นั่นขึ้น แล้วจ้องเงินอันเขม็ง

เงินอันหยิบบัตรเครดิตออกจากกระเป๋าพลงเอ่ยพร้อม
รอยยิ้ม “ถ้าคุณจะซื้อ ผมก็ให้คุณได้ครับ แต่ถ้าคุณไม่ซื้อ ห้องนี้ก็
เป็นของผม”

จบคำแล้ว เขาก็หันไปบอกพนักงานสาวที่ยืนตาเบิกโตอยู่

“ถ้าพวกเขาไม่ซื้อ ผมจะซื้อ”

พนักงานขายตั้งสติได้ แอบคิดในใจว่า ก็เป็นไปได้ที่จะมีเงิน
ก้อนใหญ่จริง ๆ คนรวย ๆ สมัยนี้ชอบจัดการอะไรแบบเงิบ ๆ เมื่อ
หลายเดือนก่อน เสี่ยวหลี่ก็ขายห้องชุดให้หญิงสูงอายุที่ดูธรรมดา ๆ
คนหนึ่งไปเหมือนกัน!

“คุณผู้ชาย คุณผู้หญิง ไม่ทราบว่าคุณต้องการซื้อห้องนี้
หรือเปล่าคะ”

“ระ...เรา—” หญิงสาวยังพูดไม่ทันจบ ชายวัยกลางคนผู้นั้น
ก็พูดแทรกแบบไม่สนใจเงินอันกับคนอื่น ๆ “ไม่เอา” แล้วหมุนตัวดึง
หญิงสาวเดินกลับออกไป

ภายในห้องตกแต่งอย่างประณีตไว้พร้อมแล้ว แค่จ่ายเงิน
ก็เข้าอยู่ได้เลย แต่เงินอันนั้นรอบคอบมาแต่ไหนแต่ไร ก่อนย้ายเข้า

อยู่ เขาให้บริษัทรับตกแต่งมาตกแต่งห้องเพิ่มอีกครั้งก่อน

วันที่หนึ่ง ดูห้อง ซ้อมห้อง ตกแต่งห้อง

วันที่สอง ซ้อมเครื่องออกกำลังกายชุดใหญ่ให้คนยกเข้ามาในห้องออกกำลังกายภายในบ้าน

วันที่สาม ในขณะที่บริษัทรับตกแต่งกำลังยกเฟอร์นิเจอร์ราคาแพงเข้ามา เงินอันก็นั่งตีหมาแพ่อยู่ในสวนดอกไม้ เขาก็มั่งมั่งมองเอกสารประวัติส่วนตัวที่วางอยู่บนโต๊ะ จากนั้นก็เงยหน้า ปรายตามองสาวน้อยที่อยู่ตรงหน้า

คนที่ยืนอยู่ตรงหน้าเงินอันคือนักศึกษาอายุประมาณ 20 ปี หน้ากลม ตัวเล็ก ใส่แว่น ดูว่านอนสอนง่าย มือทั้งสองจับกันไว้แน่น ท่าทางประหม่าเอาமாக ๆ

เงินอันต้องการผู้ช่วย ผู้ช่วยที่เขาต้องการจะต้องไม่ฉลาดหรือโง่เกินไป และต้องไม่นิสัยปลิ้นปล้อนเกินเหตุ

“แนะนำตัวหน่อยสิ” เขาพูดเสียงเบา

ถึงแม้ภายนอกจะเป็นชายวัยกลางคนร่างกายอ้วนท้วน แต่เนื้อแท้คือจระเข้ยักษ์พอค้ำอาวุธผู้กุมอำนาจสำคัญระดับนานาชาติ เมื่อภายในเปลี่ยนแปลงไป ออรัาก็แตกต่างไม่เหมือนเดิม

สาวน้อยเพียงแค่มาสัมภาษณ์เป็นแม่บ้านตามปกติ ไม่คิดว่าชายวัยกลางคนที่ดูธรรมดาตรงหน้า วินาทีที่เอ่ยปากออกมาจะทำให้เธอรู้สึกกดดันแบบนี้

เธอรู้สึกราวกับถูกหินก้อนยักษ์ทับที่แผ่นหลังขณะเอ่ยปากขึ้นอย่างขลาดกลัว แม้จะประหม่า แต่ก็พยายามทำให้น้ำเสียงฟังดูสงบที่สุด “สวัสดิ์คะคุณเงิน ฉันชื่อหวังลี่ เป็นนักศึกษาปี 2 ของมหา’ลัย A เชียงไฮ้ ฉันถนัดทำงานบ้านมาตั้งแต่เด็ก เคยมีประสบการณ์แม่บ้านอยู่หนึ่งปี...”

สาวน้อยพูดออกมาเป็นชุดเหมือนกำลังท่องหนังสือ ฟังดูแล้ว ทั้งมีประสบการณ์และมีความสามารถ แต่สิ่งที่ดึงดูดความสนใจของเงินอันไม่ใช่การที่สาวน้อยคนนี้มีฝีมือดีอะไรมากเป็นพิเศษให้ชมเชย แต่เป็นมหาวิทยาลัยที่หวังลีเรียนอยู่ เหมือนจะเป็นที่เดียวกับเงินหยาง

คนที่มาสมัครมีหลายคนที่น่าตาดีกว่าหวังลี มีประสบการณ์มากกว่า มีใบรับรองความเป็นมืออาชีพในด้านต่างๆ เงินอันมีตัวเลือกมากมาย

“พอแล้ว” เงินอันวางแก้วกาแฟลง

หวังลีชะงักไปเล็กน้อย คิดว่าอีกฝ่ายคงไม่อยากฟังเธอแนะนำตัวต่อ ในขณะที่เตรียมจะขอโทษอย่างมีมารยาทแล้วกลับออกไปนั้น ก็เห็นชายหนุ่มลุกขึ้นยืน เดินมาหยุดตรงหน้าก่อนถามว่า “ทำอาหารเป็นไหม”

“เป็นค่ะ!” หวังลีพยักหน้าแบบซื่อ ๆ

“เตรียมอาหารเย็นให้เรียบร้อยก่อนหนึ่งทุ่ม”

ทั้งทำยั่วไต้หวัน แล้วเงินอันก็ผละเดินเข้าห้องไป เขาจะเลือกผู้ช่วยที่ดีกว่านี้ก็ได้ แต่แค่เห็นสาวน้อยท่าทางเรียบง่ายคนนี้ได้ ก็นึกถึงเงินหยางขึ้นมา

ชายหนุ่มหัวเราะเยาะตัวเองเบา ๆ ไม่รู้ว่าเขารู้สึกแบบนี้ตั้งแต่เมื่อไหร่

ก่อนและหลังเกิดใหม่มีความแตกต่างกันอย่างมาก อาจเพราะหลายเรื่องที่เงินอันต้องลงมือทำด้วยตัวเอง หลังจากโทร.นัดเวลาไปโรงพยาบาลวันพรุ่งนี้เรียบร้อย ก็ใกล้ถึงเวลาอาหารเย็นพอดี

หวังลีทำอาหารสี่อย่าง สีสันไม่ฉูดฉาด แต่ก็ดูน่ารับประทานรสชาติก็ใช้ได้ ให้ความรู้สึกเหมือนอาหารรสฝีมือแม่

เงินอันไม่ได้ถามหวังสิ่ว่ารู้จักเงินหยางไหม พอกินข้าวเสร็จ เขาก็กลับออกไปพร้อมกับหวังลีเลย

“นี่ศิย์การ์ด ฟรังก์นี้เข้ามาทำความสะอาดห้องด้วย”

“คะ ฟรังก์นี้คุณเงินไม่อยู่บ้านหรือคะ” หวังลีเก็บศิย์การ์ดด้วยความระมัดระวัง

“อือ”

อือคำเดียวก็ถือว่าเป็นคำตอบ สาวน้อยหน้าบางไม่กล้าถามต่อ ได้แต่ยืนกระอ๊กกระอ่วนอยู่ในลิฟต์ จนเงินอันออกไปแล้วถึงได้ถอนหายใจยาวออกมาอย่างโล่งอก

ไม่ว่าจะในอดีตหรือในปัจจุบัน เงินอันก็ไม่ใช้คนที่เข้ากับใครได้ง่ายๆ

กว่าจะนั่งแท็กซี่กลับไปถึงห้องเช่าก็สามทุ่มแล้ว เงินอันยังใส่เสื้อผ้าธรรมดาอยู่ เริ่มชินกับเนื้อนุ่มๆ ของตัวเอง ไม่ได้สนใจอะไรมากมายแล้ว

พอมาถึงหน้าอะพาร์ตเมนต์ เงินอันก็เห็นไฟในห้องเปิดอยู่ ดูท่าว่าเงินหยางจะกลับมาแล้ว

กระทั่งเขาขึ้นบันไดไป เปิดประตูออก จู่ๆ ชายหนุ่มที่อยู่ในห้องก็วิ่งเข้ามาหา พลังมองเขาด้วยความตื่นตระหนก “ทำไมกลับมาดีกจึงเลยละครับ ผมตกใจแทบแย่”

เงินอันหัวเราะเมื่อเห็นท่าทางโล่งอกของเงินหยาง “ทำไมกลัวฉันฆ่าตัวตายหรือไง ครั้งแรกไม่ตาย ถ้าทำอีกครั้งก็ล้มเหลวเต็มทีแล้ว”

“ปะ...เปล่า นะครับ ผมแค่เป็นห่วง เย็นมากแล้ว อาทินข้าวหรือยังครับ” เงินหยางช่วยเงินอันถือกระเป๋าพร้อมกับปิดประตูบ้านไปด้วย

เงินอันปรายตามองโต๊ะอาหารเล็ก ๆ ที่มีถ้วยกับตะเกียบวาง
อยู่สองชุด อาหารบนโต๊ะเย็นชืด ดูเหมือนยังไม่มีใครแตะ
“ต่อไปไม่ต้องรอฉัน ฉันกินมาแล้ว นายไปกินเถอะ”
จบคำแล้วเงินอันก็หันหลังเดินเข้าห้องนอน กระทั่งตอนที่
เงินหยางจะเดินตามเข้าไปก็ได้ยินเสียงปิดประตูปังแล้ว